

till den förolyckade. Vi skynda ut, undrande om han är krossad och död. Men så farligt är det inte. Han reser sig i sittande ställning. Ett bakhjul har gått över hans vänstra fot. Vi dra av honom stöveln och strumpan. Han är öm i foten och får tårar i ögonen då jag känner efter att inga ben äro brutna. Till all lycka var marken här sandbunden och mjuk, foten hade därför blott blivit nedpressad i sanden. Om äventyret skett på hård lermark, så hade Li fått sin fot krossad. Men i sådan terräng fastnar icke bilen och behöver ingen hjälp. Den hyggliche Kung bytte plats med Li, som väl ompysslad fick åka hos oss i personbilen. För några dagar befriades han från arbete och var snart fullt återställd.

Sedan bär det vidare åt väster genom dödstystnadens dal mellan fem och tio meter höga kullar. Svarta och röda toner äro övervägande. Efter en stund öppnar sig landet. Åt väster är utsikten ändlös. Varken bränsle eller tuvor synas och inga källor mer. Det är med en högtidlig känsla vi tränga in i detta gudsförgättna land. Terrängen sjunker genom en fåra begränsad av röda terrasser, här och där vita av salt. Höjden är här 830 m.

Fjärran i väster skymtar en ny kam i mycket lätt ton. I söder synas flera ytterst flacka terrängvågor och bortom och över dem reser sig den svaga konturen av Astin-tagh.

Allt mjukare blir marken. Serat svänger mot söder mellan svarta, avrundade kullar. En fåra för åt sydväst. Lastbilen stånkar och arbetar och hjulen sjunka